

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Når jeg ikke forholdt mig, vil jeg sige til hr. Bruno Jerup, til, hvad der sker med fusionsenergien, er det, fordi jeg stillede spørgsmål om atomenergien; men o.k., vi kan da godt spørge til fusionsenergien.

Så kan jeg forstå, at hr. Bruno Jerup nu synes, at da man ikke har fået det endelige resultat, kan man godt fusionere, sådan at man får brint og ilt ud af vand, og det ved man alt sammen. Hvis det kan lade sig gøre til en rimelig penge, altså at man ikke skal bruge mere energi, end man rent faktisk får ud af det, var det jo en pragtfuld idé.

Så siger hr. Bruno Jerup, at så skal vi jo nærmest have en hel flod. Har hr. Bruno Jerup sådan lige overset, at vi bor i et kystområde? Vi har hav hele vejen rundt om os. Jeg tror sagtens, vi kan finde det vand, der skal til.

Jeg må også sige, at om der så var en lille smule vand, der skulle blive varmet op til 20 grader, kunne man måske lægge en badeanstalt lige dér.

Addi Andersen (CD):

Allerførst vil jeg på CD's vegne sige tak til forskningsministeren for en særdeles læseværdig og spændende redegørelse. Regeringen vil gerne skabe forståelse i bredere kredse for så elitært et emne som forskning, og det er CD meget enig i, for forskningen er så central en brik i spillet om, hvad vi skal leve af i Danmark, når traditionelle produktioner efterhånden mister betydning og nye træder i stedet.

Der er brug for fremragende forskning, der løbende kan udmønte sig i initiativer som f.eks. udvikling af flere og bedre hjælpemidler til ældre og handicappede. Det er et konkret eksempel, som Politiken netop beskriver i dag. Det siger sig selv, at et lille land som Danmark ikke kan præstere lige så meget som store lande, f.eks. USA eller Japan, men når den danske forskningsindsats i forhold til bruttonationalproduktet ligger i bund blandt den kreds af lande, vi gerne vil regnes med til, bør kurven i hvert fald gå opad. Det gør den heldigvis også, men det bliver jo formentlig aldrig sådan, at vi får kapacitet til at brede os over alle områder med samme kraft.

Så meget mere indlysende bliver betydningen af internationalt samarbejde, effektiv forskningsformidling og anvendelse af ny viden. Bre-

des midlerne for tyndt ud, får man tilsvarende tynde resultater, og derfor nytter det ikke bare at holde sig lidt halvfornermet på afstand af enhver beslutning, der har til formål at sikre den bedst mulige anvendelse af ressourcer og resultater. Det er en ganske almindelig og anerkendt sund fornuftsbetragtning.

Derfor er vi også enige i, at det er nødvendigt med et stadig tættere samspil mellem alle aktører og at få formidlet og samordnet den viden, der ligger spredt rundt omkring. Danmark har også den tvivlsomme ære af en bundplacering med hensyn til forskermobilitet, og CD er derfor tilfreds med de initiativer, der blev taget for nylig på sektorforskningsområdet, både for at forbedre mobiliteten og muligheden for at udøve forskningsledelse. Forskernes interesse i at lade sig flytte afhænger af, om sektorforskningsinstitutionerne kan være med i konkurrencen om at tiltrække de bedste forskere. Derfor er det bl.a. vigtigt at se på incitamenterne i stillingsstruktur og karrieremuligheder.

Men ellers vil jeg rette opmærksomheden mod to iøjnefaldende formål med redegørelsen. Det ene, som jeg lige har været inde på, har at gøre med belysning af, hvorfor det er nødvendigt at give forskningspolitikken høj prioritet. Det andet er en påvisning af, at dette ikke er ensbetydende med politisk omklamring og centralistisk styring.

Forskningsministeren understreger gang på gang, at den forskningsstrategi, der er under udarbejdelse, netop ikke er tænkt som et centralt styringsredskab, men som en form for social kontrakt mellem det politiske system og forskningsverdenen; sådan nogenlunde siges det i redegørelsens første afsnit. Sagt på en anden måde ligger forskningspolitikken i balancepunktet mellem forskningens selvforvaltning og samfundsforvaltningen. Derfor er der også hvasse kritikere af tankerne om en national forskningsstrategi. De er angste for, at forskningsfriheden skal gå fløjten, og sagt lige ud er der nogle, der ønsker, at både minister og politikere i øvrigt skal holde fingrene væk.

Selvfølgelig skal politikerne ikke holde fingrene væk, men det kræver, at man gør sig klart, hvor grænsen for styring går. For det første har vi det offentlige forskningssystem, hvor det er en vital offentlig interesse netop at friholde visse dele af planlægning og indblanding udefra. Der skal være god plads til, at forskere kan gå nye veje, som i øjeblikket kan synes uforståelige for andre. Dette gælder hovedparten af universite-